

Arrest

nr. 229 926 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 25 september 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met een Ghanees paspoort. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 6 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U geeft aan geboren te zijn op 22 maart 1994 te Accra in Ghana en over de Ghanese nationaliteit te beschikken. U behoort tot de Wasa etnie en bent christen. U bent geboren in Accra en groeide de eerste twee jaren van uw leven op in Accra. Na twee jaar stuurde uw vader u naar uw grootouders in Wassa – gelegen in de Western Region in Ghana. Nadien heeft u nooit meer contact gehad met uw ouders. U groeide op bij uw grootouders en werkte de lagere school af in hun dorp. De junior high school doorliep u in een naburige stad. In 2010 trok u naar Kumasi om er aan een technische school te studeren gedurende drie jaar (tot 2013). Tijdens de schoolperiodes zat u er op internaat. Een van de leraren die werkte op het internaat zocht meermaals toenadering tot u. Hij nam u regelmatig mee naar plaatsen in het internaat waar hij alleen was met u. U wilde in eerste instantie niet ingaan op zijn toenaderingspogingen, maar uit angst gestraft te worden deed u het toch. Nadien begon u gevoelens te krijgen voor deze man en ging u een relatie met hem aan die tot 2013 zou duren – het moment dat u afstudeerde. Nadien keerde u terug naar uw dorp waar u ging werken voor en samen met uw grootvader. U zocht naar een manier om uw homoseksuele gevoelens te kunnen uiten. In 2013 richtte u daarom een jongerengroep op in uw dorp die als doel had allerlei activiteiten te organiseren voor jongeren uit het dorp. U hoopte op die manier jongeren te ontmoeten die soortgelijke gevoelens als u hadden. Om uw daadwerkelijke doeleinden te verbergen organiseerde u ook allerlei activiteiten voor de gemeenschap in het dorp. Zo riep u jongeren samen om schoonmaakacties in het dorp te houden. Via uw organisatie leerde u een zekere Hassan kennen. Hij bleek ook homoseksueel te zijn en jullie startten een relatie in 2013. De jaren nadien vormden jullie een koppel en bleven jullie allerlei activiteiten organiseren via jullie jongerengroep. Van de vijftien leden waren een tiental leden homoseksueel. De andere leden waren hier niet van op de hoogte. In 2016 overleed uw grootvader, in 2018 uw grootmoeder. U bleef alleen achter in de woning van uw grootouders. De broer van uw grootvader woonde ook in het dorp en was het enige familielid dat u er nog had. In 2019 betrapte deze broer u en uw vriend in uw huis. Hij viel jullie aan waarop jullie naar het huis van uw vriend vluchtten. U bracht de nacht door in de woning van zijn familie. De volgende ochtend verliet u het huis. Iemand uit het dorp wist u te vertellen dat de chieft van het dorp op de hoogte was gebracht van wat er de dag voordien gebeurd was. Deze persoon raadde u aan het land te verlaten omdat u anders riskeerde opgepakt te worden. U verkocht uw mobiele telefoon en trok naar Accra. Hier bracht u enkele dagen door op straat. Uiteindelijk werd u aangesproken door een man op straat. U vertelde hem wat er gebeurd was waarop hij u in huis nam. Hij raadde u aan om het land te verlaten en bereidde uw vlucht uit het land voor. Hij regelde een Portugees visum voor u en op 23 september verliet u Accra met als doel naar Portugal te trekken. Op de luchthaven in Brussel werd u echter tegengehouden omdat u geen toelichting kon geven over de reden waarom u naar Portugal zou gaan. Op 25 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. In uw geval werd met name vastgesteld dat u op 23 september 2019 de toegang werd geweigerd tot het grondgebied omdat u geen toelichting kon geven bij het Portugese visum in uw paspoort, noch over de reden van uw bezoek aan Portugal. Bijgevolg voldeed u niet aan de in art. 2 en 3 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (zie administratief dossier).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart voor het CGVS dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van uw homoseksuele geaardheid waardoor u problemen heeft gekend met de lokale gemeenschap in uw dorp die op zoek naar u zouden nadat u betrapt werd met uw vriend in uw huis (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 29 oktober 2019, p.7). Het CGVS is, afgaande op uw verklaringen, niet overtuigd dat u homoseksueel bent.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Ten eerste, kon u enkel stereotiepe, onpersoonlijke, oppervlakkige en ontwijkende verklaringen afleggen over uw belevingen en ervaringen bij de bewustwording/ontdekking van uw homoseksualiteit. Gevraagd of u zich als homoseksueel beschouwt, antwoordt u positief (zie notities CGVS, p.9). Vervolgens gevraagd om een poging te doen uit te leggen hoe u in Ghana ontdekte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, en niet tot vrouwen, antwoordt u dat u het in school geleerd heeft, en dat u, terug in uw dorp, zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen (zie notities CGVS, p.9). U geeft verder aan nooit een relatie te hebben gehad met een vrouw of een meisje. Wanneer u gevraagd wordt wat u bedoelt met uw verklaring dat u het geleerd zou hebben op school, verklaart u dat u naar school ging, dat u er niets van kende, maar dat uw leraar u heeft laten zien hoe het moest (zie notities CGVS, p.10). Gevraagd wanneer u dan beseftte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u wat ontwijkend dat u geen gevoelens voor vrouwen meer had (zie notities CGVS, p.10). Nogmaals gevraagd sinds wanneer u deze gevoelens voor mannen begon te hebben – aangezien uw verhaal met uw leraar op internaat eerder als een mogelijk misbruik overkomt – verklaart u dat u – nadat u de school had verlaten – wel meisjes zag in de stad, maar dat u er geen gevoelens meer voor had, en dat u jongens moest vinden om het mee te doen (zie notities CGVS, p.10). Gevraagd hoe u er zich bij voelde – bij de toenaderingspogingen van uw leraar op school – antwoordt u dan weer dat u zich er goed bij voelde en dat u ervan hield (zie notities CGVS, p.10) hoewel u eerder had verklaard dat u angstig was en dat u niet anders kon dan toegeven. Het is ten eerste vreemd dat u niet op een doorleefde wijze kan uitleggen op welke wijze u uw beweerde homoseksuele geaardheid heeft ontdekt en beleefd in uw land van herkomst. Het CGVS beseft zoals gezegd dat het niet evident is om dergelijke ervaringen onder woorden te brengen of te beschrijven, maar uw verklaringen dat u het geleerd heeft op school – via uw leraar –, dat u het verder wou zetten in uw dorp en dat u geen gevoelens had voor vrouwen kunnen bezwaarlijk overtuigende of doorleefde antwoorden genoemd worden op de vele vragen gesteld over de beleving en ontdekking van uw beweerde seksuele geaardheid. De vaststelling dat u telkens – op de u gestelde vragen over het besef dat u zich aangetrokken zou hebben gevoeld tot mannen – louter antwoordt dat u geen gevoelens voor vrouwen (meer) had, doet de nodige wenkbrauwen fronsen. Op geen enkel moment kan u een overtuigende verklaring geven over de wijze waarop u tot het besef zou zijn gekomen dat u zich eerder aangetrokken voelde tot mannen. Meerdere malen de vraag herhaald om zodoende meer doorleefde verklaringen te bekomen, weet u niet meer te vertellen dan dat u zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen, maar wel tot mannen. Van iemand die verklaarde binnen de Ghanese context homoseksueel te zijn, kan men verwachten dat de gebeurtenissen die hebben geleid tot de bewustwording over zijn geaardheid een diepgaande indruk heeft nagelaten en dat hij hier consistent over kan vertellen.

Ook uw verklaringen over de wijze waarop u uw homoseksuele geaardheid zou hebben aanvaard weten hoegenaamd niet te overtuigen. Meermaals wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe u zich voelde bij het besef dat u homoseksueel was, en op welke manier u dit aanvaardde, maar telkens komt u niet verder dan te stellen u gevoelens begon te hebben voor mannen, en dat dit gewoon gebeurde (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd welke gevoelens dit bij u opriep – gezien de homofobe omgeving waarin u opgroeide – antwoordt u dat niemand het deed in het dorp, dat u niemand kende, dat u het daarom verstopte, en dat u daarom de jeugdgroep heeft opgericht (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd of u er met andere personen over kon praten, over uw ontlukende homoseksuele gevoelens, antwoordt u dat er op school nog wel enkele andere homoseksuele jongens waren, die je kon herkennen aan hun gedrag, aan hun manier van praten en aan hun kleding. U sprak hen vervolgens aan en zei dat homoseksualiteit goed was en dat u ervan hield (zie notities CGVS, p.11). Vervolgens gevraagd of u nooit gevoelens van twijfels heeft gehad tijdens dit ontdekkingsproces, antwoordt u van niet (zie notities CGVS, p.12). Nogmaals gevraagd of u nooit momenten van twijfel heeft gekend, of

momenten kende waarop u worstelde met uw geaardheid, verklaart u dat u het enkel had op het moment dat u uit het huis was gegooid, net voor uw vertrek uit uw dorp (zie notities CGVS, p.12). Het is uitermate vreemd dat u laat uitschijnen dat u zonder enige problemen uw beweerde homoseksuele geaardheid zou hebben aanvaard binnen een samenleving waar er een enorm taboe en stigma heerst rond homoseksualiteit. Doorheen uw verklaringen geeft u op geen enkel moment blijk van enige twijfel, angst of terughoudendheid wanneer het over de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid gaat. Nochtans werden u tijdens het persoonlijk onderhoud met de medewerker van het CGVS meerdere vragen gesteld in deze zin waardoor ervan uitgegaan kan worden dat u ruimschoots de kans heeft gehad om doorleefd te vertellen over de bewustwording van uw beweerde geaardheid. Ook later tijdens het onderhoud wordt u gevraagd of u nooit enige momenten van twijfel heeft gekend, of hoe u omging met het feit dat u uw geaardheid moest verbergen, waarop u weer niet verder komt dan te stellen dat u geen twijfels had, dat u zich beschermd voelde door uw leraar op school, dat u geen andere optie had dan het te verbergen, en dat het was zoals het was (zie notities CGVS, p.17-18). Tot slot gevraagd of u zich niet anders voelde dan de andere jongeren in uw omgeving, antwoordt u dat u deed wat u deed, dat het niet makkelijk was, maar dat u gewoon met anderen omging en dat u gewoon voorzichtig moest zijn (zie notities CGVS, p.18).

Het geheel van de door u afgelegde verklaringen wat betreft uw homoseksuele geaardheid, geven geen enkele blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen, evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan enige persoonlijke ervaringen. Gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst (zie administratief dossier) is dit gebrek bijzonder vreemd. Men kan verwachten dat een vrij complex bewustwordingsproces voorafgaat aan het moment dat u voor het eerst zou beseffen dat u zich aangetrokken voelt tot iemand van het mannelijke geslacht– zeker gezien de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese mee wordt geconfronteerd (zie administratief dossier). Naar dergelijk ontdekkingsproces verwees u echter op geen enkel moment tijdens het gehoor. Meer nog, u linkte uw ontdekkingsproces bijna uitsluitend als een fysieke ervaring. Door bovenstaande inconsistente en simplistische verklaringen met betrekking tot de verschillende momenten van uw bewustwordingsproces rond uw geaardheid, oversteeg u op geen enkel moment de oppervlakkige opsomming van losstaande gebeurtenissen met betrekking tot uw zelfverklaarde homoseksualiteit. Van iemand die zich bewust wordt van zijn geaardheid die alles behalve vanzelfsprekend is in het land waar hij zich in bevindt, kan men verwachten dat deze bewustwording en het bijhorende proces een diepe indruk heeft nagelaten en hier dus bijgevolg consistente en niet-oppervlakkige verklaringen over kan afleggen. Uit voorgaande, blijkt echter dat u dit niet kan. Uw inconsistente antwoorden, geven veeleer blijk van een gebrek aan inzicht in de realiteit waarmee een homoseksueel in de Ghanese samenleving geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij.(zie administratief dossier) Uw onvermogen blijkt te geven van reflectie of twijfel bij de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid bij de manier waarop u met dit besef omging, en onrechtstreeks ook met het besef dat u tegelijk in een maatschappij leefde die manifest vijandig staat tegenover de gevoelens die u ervaren zou hebben, getuigen van een dermate onvermogen om uw, door u geopperde, innerlijke ervaringen te schetsen, kaderen en uit te leggen, dat er ernstig en volledig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid.

Ten tweede weet u hoegenaamd niet te overtuigen wanneer het gaat over de wijze waarop u uw partner zou hebben ontmoet en de wijze waarop u een jeugdgroep zou hebben opgericht in uw dorp nadat u afgestudeerd was in Kumasi. U vertelt namelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in 2013 terugkeerde naar uw dorp na het beëindigen van uw studies, dat u een manier zocht om uw homoseksuele activiteiten verder te zetten en dat u daarom het initiatief nam om een jeugdgroep op te richten in uw dorp die allerlei activiteiten zou organiseren voor e lokale jeugd (zie notities CGVS, p.12). U verklaart dat u een groep oprichtte met als doel een partner te vinden met wie u homoseksuele handelingen kon stellen (zie notities CGVS, p.12). Vooreerst kan het vreemd genoemd worden dat u op deze wijze te werk zou gaan om een mogelijke mannelijke partner te vinden. Des te meer gezien uw verklaring dat de eerste leden van uw jeugdgroep vier buurjongens waren die niet homoseksueel waren (zie notities CGVS, p.12). U verklaart dat u samen met hen deze groep heeft opgericht, dat jullie samen naar het plaatselijke info centrum zijn gegaan, en dat jullie vandaar uit reclame maakten voor jullie activiteiten (zie notities CGVS, p.12). Eveneens kan de naam die u aan uw jeugdgroep zou hebben gegeven enigszins vreemd genoemd worden. De vertaling vanuit het Twi ('Yiwo Dross') zou betekenen 'doe je broek uit' ('get off your pants'). De vaststelling dat u op een dergelijke openlijke manier te werk zou gaan in de hoop andere homoseksuele mannen te ontmoeten kan op zijn minst vreemd genoemd

worden binnen de context waarin u opgroeide. De manier waarop u deze groep zou hebben opgericht, en de naam die u er zou hebben aan gegeven, wijzen niet meteen op een doordacht handelen in de omgeving waar u opgroeide en woonde. Gevraagd hoe u dan tewerk ging om andere homoseksuele mannen te leren kennen – aangezien in de groep zowel homoseksuele jongeren als heteroseksuele jongeren welkom waren – antwoordt u dat sommigen niet homoseksueel waren, maar het wel werden na verloop van tijd (zie notities CGVS, p.13). Meer uitleg gevraagd bij deze verklaring, antwoordt u dat sommigen zeiden dat ze nog geen contact hadden gehad met vrouwen en dat u vervolgens uitlegde wat homoseksualiteit was, en dat dit was wat jullie samen deden (zie notitie CGVS, p.13). Het zijn dergelijke simplistische verklaringen over de manier waarop u andere homoseksuelen zou leren kennen die nogmaals duidelijk maken dat u weinig tot geen enkele voeling heeft met de problematische leefwereld en omgeving waarin Ghanese homoseksuele mannen opgroeien. Uw bewering dat u gewoon andere personen zou benaderen, dat u zou vragen of al eerdere ervaringen met vrouwen hebben gehad, en, indien dit niet het geval was, hen zou uitleggen wat homoseksualiteit was, getuigt van een manifest gebrek aan kennis van de leefwereld waarin homoseksuele mannen opgroeien in Ghana.

Ook de manier waarop u uw beweerde partner H. (...) (met wie u vanaf 2013 een relatie zou hebben gehad) zou hebben leren kennen weet niet te overtuigen. U verklaart dat u hem heeft leren kennen binnen uw jeugdgroep en dat u vervolgens een relatie bent gestart met hem. Gevraagd hoe u wist dat hij eveneens homoseksueel was – gezien in uw jeugdgroep blijkbaar zowel homoseksuelen als heteroseksuelen waren – antwoordt u simpelweg dat het makkelijk was, dat hij het ook had gedaan in zijn school, dat u het tegen hem zei en dat jullie op die manier begonnen zijn (zie notities CGVS, p.15). Deze verklaring bevestigt des te meer dat u op geen enkele wijze lijkt beseffen in welke moeilijke omstandigheden homoseksuele mannen opgroeien en leven. Uw simplistische, stereotiepe en vage antwoorden op de manier waarop u uw beweerde partner zou hebben ontmoet staan haaks op de complexe en problematische realiteit waarmee Ghanese homoseksuele mannen te maken krijgen.

Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat uw verklaringen over uw pogingen om andere homoseksuele mannen te leren kennen, over de oprichting van uw beweerde jeugdgroep en over de wijze waarop u uw partner zou hebben leren kennen in Ghana hoegenaamd niet overeenkomen met de complexe, gelaagde en problematische context waarbinnen homoseksuele mannen leven in Ghana. De vaststelling dat u geen enkele voeling lijkt te hebben met deze context ondermijnt dan ook verder de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Ten derde toont u evenmin aan dat u enige inschatting kan maken van het risico dat homoseksuelen in uw thuisland lopen. Zo komt u niet verder dan de loutere verklaring dat homoseksuele mannen in uw land van herkomst het risico lopen opgesloten te worden of gedood te worden (zie notities CGVS, p. 19-20). U bent niet op de hoogte van wetgeving gericht tegen homoseksuele mannen of tegen homoseksuele handelingen, noch van de mogelijke gevangenisstraf die homoseksuele mannen riskeren in uw land van herkomst. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat er gevangenisstraffen tot 3 jaar uitgesproken kunnen worden voor homoseksuele activiteiten (informatie beschikbaar in het administratieve dossier). Verder blijkt ook uit de beschikbare informatie dat seksuele relaties tussen vrouwen wel legaal zijn in Ghana – hoewel u het tegendeel beweert (zie notities CGVS, p.20). Verder kent u geen enkele organisatie in Ghana die opkomt voor rechten van homoseksuelen mannen (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd of er personen of plaatsen zijn waar men kan gaan als men als homoseksueel problemen ondervindt, antwoordt u dat u er geen kent. Volgens de beschikbare informatie zijn er verschillende organisaties betrokken bij de rechten voor homoseksuelen in Ghana zoals Coalition Against Homophobia in Ghana (CAHG) en Gay and Lesbian Association of Ghana (GALAG) (zie administratief dossier). Verder kent u geen gevallen of incidenten in Ghana waarbij homoseksuele mannen opgepakt werden door de autoriteiten, of problemen zouden hebben gekend met de (lokale) gemeenschap (zie notities CGVS, p.21). Tot slot kent u geen plaatsen waar homoseksuele mannen elkaar kunnen ontmoeten in Ghana zoals cafés, bars of andere plaatsen (zie notities CGVS, p.21). Door deze onwetendheden maakte u niet aannemelijk werkelijk als homoseksueel in Ghana te hebben geleefd. Van iemand die verklaarde vervolging te vrezen omwille van zijn geaardheid, mag men redelijkerwijze verwachten dat hij op zijn minst op de hoogte is van de juridische en maatschappelijke positie van homoseksuelen in zijn land gezien de impact op het leven van zijn zogenaamde lotgenoten, alsook op zijn eigen leven tijdens zijn verblijf in zijn herkomstland en zijn leven bij terugkeer. Aangezien u voorhiel omwille van uw geaardheid naar Europa te zijn gevlucht, zou men verwachten dat hier logischerwijze tevens een bijzondere interesse voor de situatie van homoseksuelen uit zou volgen.

Bovenstaande pertinente opmerkingen omtrent uw beweerde homoseksuele geaardheid leiden dan ook tot de conclusie dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

U legt tot slot geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

Omwille van bovenstaande incoherenties en ongeloofwaardigheden met betrekking tot de verschillende aspecten van uw verzoek, uw geaardheid en uw asielrelaas, kan niet worden aangenomen dat u in Ghana werkelijk homoseksuele relaties bent aangegaan, en bijgevolg evenmin dat u er bent moeten vertrekken omwille van uw geaardheid. Derhalve kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, noch is het aannemelijk dat u bij terugkeer naar Ghana als homoseksueel zou worden beschouwd en u hierdoor vervolging zou vrezen. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoeker het volgende gelden:

“5. Het is duidelijk dat “gegronde vrees voor vervolging” inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een “vrees” (subjectief element) moet hebben en dat het over een “gegronde” vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn problemen in Ghana. Het homoseksueel zijn van verzoeker is in Ghana immers onderworpen aan enrsige sancties zowel van de overheid uit als van de maatschappij zelf uit.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van

9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

In casu verliet verzoeker Ghana omwille van het feit dat hij aldaar het slachtoffer van geweld was door de broer van zijn grootvader omwille van zijn homoseksualiteit alsook omwille van de ernstige sancties omwille van zijn geaardheid in het algemeen. Het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor zijn vrijheid en veiligheid vormt. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Ghana zou worden gesanctioneerd dan wel door de overheid of door de burgermaatschappij indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat de sancties of mishandelingen plaats zullen vinden. Verzoeker was immers reeds het slachtoffer van geweld door de broer van zijn grootvader en het nieuws dat verzoeker homoseksueel is werd dan ook wijdverspreid.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

In onderhavig geval riskeert verzoeker te worden gesanctioneerd/mishandeld in Ghana omwille van zijn homoseksuele geaardheid, waardoor hij op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

In onderhavig geval is het duidelijk dat verzoeker zijn vervolging en mishandeling hun oorzaak kennen in de homoseksualiteit van verzoeker. Hij ontvluchtte Ghana dan ook om die reden.

6. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund. (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012).

Er dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers het CGVS de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

*De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21,*

number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57).

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging en/of mishandeling kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

De bestreden beslissing baseert zich voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag steeds op wat zij poogt te ervaren als zijnde simplistisch, inconsequent of onwetend.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd of mishandeld - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd of mishandeld en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. In dat verband moet er worden verwezen naar het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van homoseksuelen in Ghana <https://www.refworld.org/type,COUNTRYREP,HRW,GHA,5a69d2464,0.html>.

Uit bovenstaand rapport volgt immers dat homoseksuelen in Ghana:

- (i) Worden blootgesteld aan een openlijk homofob klimaat dat zelfs wordt aangemoedigd door de overheid;
- (ii) Zware vervolgingen riskeren omwille van hun homoseksueel zijn;
- (iii) Door hun familie worden verstoten;
- (iv) Discriminatie, afpersing en geweldpleging zowel door de overheid als door andere burgers;
- (v) Geen toegang krijgen tot justitie.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, § 6). Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat "Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken.

De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers is het belangrijk rekening te houden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld.

7. Verzoeker wenst ook nog het volgende op te merken:

- 1) Verzoeker heeft spontaan verklaringen afgelegd over zijn asielrelaas;*
- 2) De situatie van geweld en sanctionering ten aanzien van homoseksuelen is een wijdverspreid fenomeen in Ghana en wordt bevestigd door rapporten zoals hierboven aangegeven.*
- 3) Verzoeker heeft alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aangebracht. Indien er wordt vanuit gegaan dat verzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, moet hij toch als geloofwaardig geacht en dient hem het voordeel van de twijfel te worden gegund aangezien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :*
 - a) verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
 - b) alle relevante elementen waarover hij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
 - c) de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
 - d) hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend;*
 - e) er is vast komen te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”.*
- 4) Het CGVS bekijkt alles met een louter theoretische bril, er is immers een verschil tussen “law in action” en “law in books”.*

Voor het overige dient verzoeker nog volgende opmerkingen te maken.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert beperkt verzoeker zich niet tot stereotiepe en onpersoonlijke, oppervlakkige en ontwijkende verklaringen over zijn belevingen en ervaringen bij de bewustwording/ontdekking van zijn homoseksualiteit. Verzoeker identificeert zich immers uitdrukkelijk als homoseksueel. Afkomstig uit een land waar er geveesd dient te worden voor mensonterende handelingen indien men uitkomt als homoseksueel, behoeft het weinig betoog dat het direct uitkomen voor zijn geaardheid een duidelijke indicatie is voor de geaardheid van verzoeker. Bovendien kan het verzoeker niet worden verweten dat hij enige schroom heeft over zijn belevenissen met mannen. Voorts geeft verzoeker duidelijk aan dat hij als leerling het eerst in seksueel contact kwam met een leraar en zich nadien enkel tot mannen aangetrokken voelde. Zijn eerste seksuele beleving was dan ook met een man, een beleving die hij tenslotte aangenaam vond en nadien nog uitsluitend voor mannen viel. Verzoeker geeft dus wel duidelijk aan hoe hij tot zijn ontdekking/bewustwording van zijn geaardheid is gekomen, hij stelt immers duidelijk dat hij na de belevenissen met zijn leraar op hem verleefd was geworden en naderhand uitsluitend op mannen viel. Dat hij daarbij ook duidelijk aangeeft dat hij vrouwen uitsluit in termen van aantrekkingskracht is dan ook een zoveelste bevestiging dat hij enkel op mannen valt. Verder geeft verzoeker ook duidelijk aan dat hij een groep heeft opgericht in de hoop met andere mannen in contact te komen. Een duidelijkere beleving van diens seksualiteit kan dan ook moeilijk worden weergegeven. De these van het CGVS faalt dan ook zowel in feite als in rechte.

Er kan verzoeker evenmin worden verweten dat hij ooit aan zijn geaardheid zou hebben getwijfeld. Immers de eerste en enige seksuele beleving van verzoeker was met een man zodat dit voor hem dan ook de evidente keuze was en als heel natuurlijk werd aanvoeld. Het CGVS lijkt verzoeker wel te verwijten dat hij zich homoseksueel voelt. Het stigma dat er inderdaad rond heerst kan daar ook geen tegenargument toe bieden zoals het CGVS poogt te doen. Verzoeker kende immers niets anders dan homoseksuele verhoudingen die zoals gezegd zijn eerste seksuele beleving was.

Het CGVS verwijt verzoeker verder dat hij niet tot bewustwording of aanvaarding kwam van zijn geaardheid zoals het CGVS dat wenst. Verzoeker heeft echter op zijn eigen manier zijn homoseksualiteit beleefd en aanvaard. Hij heeft als adolescent immers drie jaar lang een homoseksuele relatie gekend met een oudere man en het was de enige vorm van liefde of seksualiteit die hij ooit heeft gekend. Indien men met een zeer jong iemand een homoseksuele relatie aanknoopt, een leraar dan nog wel nota bene, zal die adolescent dat enkel zien als iets wat normaal is daargelaten het stigma en de gevolgen die eraan gekoppeld zijn. Verzoeker was zich dan ook maar al te goed bewust van de gevaren gekoppeld aan zijn geaardheid en werd tenslotte betrapt binnenshuis en niet buitenshuis. Van enige inconsistentie of gebrek aan inzicht kan dan ook geen sprake zijn.

In tegenstelling tot wat het CGCS beweert, overtuigt verzoeker wel bij het uitleggen van de wijze hoe hij zijn partner heeft ontmoet en op welke wijze de jeugdgroep werd opgericht. De manier voor verzoeker om in contact te komen met mannen die al dan niet homoseksueel zijn was dan ook via een jeugdgroep. Op die manier kon verzoeker immers achterhalen wie er al dan niet homoseksueel was en met wie hij eventueel toenadering zou zoeken bij voldoende indicaties. De naam van de groep houdt daar evenwel geen verband mee, een ludieke benaming betekent geen inbreuk op een strafrechtelijke sanctie in Ghana in verband met homoseksualiteit. Bovendien was een jongerengroep het ideale alibi voor verzoeker om gene ruchtbaarheid te geven aan zijn homoseksualiteit. De groep stond immers open voor alle jonge mannen, homo dan wel hetero. Dat verzoeker en diens partner elkaar op spontane wijze hebben aangevoeld en gevonden als zijnde homoseksueel kan evenmin aan verzoeker worden verweten nu dit geen afbreuk doet aan de gevaren die eraan gekoppeld zijn. Spontaniteit en simplistisch zijn dekken niet dezelfde lading in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing onterechte pogt te beweren.

Het CGVS verwijt verzoeker verder dat hij geen juridische kennis zou hebben over de sancties op homoseksualiteit. Verzoeker geeft nochtans duidelijk aan dat hij goed op de hoogte is van de risico's. Hij stelt immers duidelijk dat homoseksuelen in Ghana dreigen te worden opgesloten of gedood. Een duidelijker bewustzijn van de gevaren of sancties kan hem dan ook niet worden verweten. Er kan van verzoeker immers niet worden verwacht wat de precieze gevangenisstraf is. Dat hij niet zou weten dat relaties tussen vrouwen wel legaal zouden zijn in Ghana kan hem evenmin worden verweten, dit betreft immers verzoeker niet als man. Er wordt bovendien uit het oog verloren dat verzoeker een dorpeling is en dat er niet van hem kan worden verwacht wat de gayorganisaties zijn of welke bars hij zou moeten gaan bezoeken. Het homoseksueel zijn betekent immers niet dat men rond heel het sociaal gebeuren kennis moet over hebben. Verzoeker heeft bovendien zijn geaardheid zonder dat hij verplicht is om een activist te zijn of zou moeten uitgaan in bepaalde bars of bepaalde toevluchtsoorden voor homoseksuelen zou moeten kennen.

8. Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de vrees van verzoeker vaststaat en dat zij bij terugkeer naar Ghana minstens zwaar zal worden mishandeld. Derhalve dient aan verzoeker de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

9. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een fotokopieën van foto's van sms-berichten en van een proces-verbaal van de Ghanese politie neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest te worden vervolgd omwille van zijn problemen in Ghana door zijn homoseksuele geaardheid.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken aannemelijk te maken, nu er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Daarbij overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) verzoeker enkel stereotiepe, onpersoonlijke, oppervlakkige en ontwijkende verklaringen kon afleggen over zijn belevingen en ervaringen bij de bewustwording/ontdekking van zijn homoseksualiteit, dat (ii) ook verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij zijn homoseksuele geaardheid zou hebben aanvaard hoegenaamd niet weten te overtuigen, dat (iii) verzoeker niet weet te overtuigen wanneer het gaat over de wijze waarop hij zijn partner zou hebben ontmoet en de wijze waarop hij in zijn dorp een jeugdgroep zou hebben opgericht nadat hij in Kumasi afgestudeerd was, dat (iv) verzoeker evenmin aantoonde dat hij enige inschatting kan maken van het risico dat homoseksuelen in zijn thuisland lopen, en dat (v) verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn relaas.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn homoseksuele geaardheid en bijgevolg zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van deze geaardheid aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen stukken heeft neergelegd ter staving van zijn vluchtrelaas. Ter terechtzitting legt verzoeker fotokopieën van foto's van sms-berichten en van een proces-verbaal van de Ghanese politie neer. Het betreft hier evenwel slechts fotokopieën en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de sms-berichten niet dat deze betrekking hebben op verzoeker – enkel zijn voornaam wordt erin genoemd –, wordt erin geen datum weergegeven en valt niet uit te sluiten dat deze in scene werden gezet. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting geen nuttige toelichting kan verschaffen bij het voorgelegde proces-verbaal. Evenmin bevat de aanvullende nota hierover enige toelichting. Voor zover in het proces-verbaal kan worden gelezen dat verzoeker ervan verdacht wordt samen met drie andere verdachten en hun nonkel van 70 jaar anale seks te hebben gehad in de kamer van hun nonkel, lijkt dit niet in overeenstemming te zijn met de door hem op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) afgelegde verklaringen waarin hij net stelde dat de broer van zijn grootvader hem had gezien met *“een vast man met wie ik het deed”* en dit ging vertellen aan de *“chief”*. Verder wijst de Raad er nog op dat uit dit proces-verbaal enkel kan blijken dat er een klacht werd neergelegd tegen (onder meer) verzoeker, doch niet dat de feiten waarop deze klacht gebaseerd is zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Ten slotte acht de Raad het vreemd dat verzoeker dit proces-verbaal, dat gedateerd is op 20 mei 2019 pas thans ter terechtzitting voorlegt. Om al de voorgaande redenen volstaan de ter terechtzitting voorgelegde documenten op zich niet om het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden.

Bijgevolg komt het aan verzoeker toe om zijn vluchtrelaas op zulke wijze toe te lichten dat de asielinstanties enigszins zicht hebben op zijn persoon en op de omstandigheden die hem ertoe brachten naar Europa te komen. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident en erg persoonlijk is. Echter, indien de kandidaat-vluchteling geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknoping worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoonde, wat verzoeker *in casu* heeft nagelaten.

Zo treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker enkel stereotiepe, onpersoonlijke, oppervlakkige en ontwijkende verklaringen kon afleggen over zijn belevingen en ervaringen bij de bewustwording en ontdekking van zijn homoseksualiteit. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Gevraagd of u zich als homoseksueel beschouwt, antwoordt u positief (zie notities CGVS, p.9). Vervolgens gevraagd om een poging te doen uit te leggen hoe u in Ghana ontdekte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, en niet tot vrouwen, antwoordt u dat u het in school geleerd heeft, en dat u, terug in uw dorp, zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen (zie notities CGVS, p.9). U geeft verder aan nooit een relatie te hebben gehad met een vrouw of een meisje. Wanneer u gevraagd wordt wat u bedoelt met uw verklaring dat u het geleerd zou hebben op school, verklaart u dat u naar school ging, dat u er niets van kende, maar dat uw leraar u heeft laten zien hoe het moest (zie notities CGVS, p.10). Gevraagd wanneer u dan beseftte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u wat ontwijkend dat u geen gevoelens voor vrouwen meer had (zie notities CGVS, p.10). Nogmaals gevraagd sinds wanneer u deze gevoelens voor mannen begon te hebben – aangezien uw verhaal met uw leraar op internaat eerder als een mogelijk misbruik overkomt – verklaart u dat u – nadat u de school had verlaten – wel meisjes zag in de stad, maar dat u er geen gevoelens meer voor had, en dat u jongens moest vinden om het mee te doen (zie notities CGVS, p.10). Gevraagd hoe u er zich bij voelde – bij de toenaderingspogingen van uw leraar op school – antwoordt u dan weer dat u zich er goed bij voelde en dat u ervan hield (zie notities CGVS, p.10) hoewel u eerder had verklaard dat u angstig was en dat u niet anders kon dan toegeven. Het is ten eerste vreemd dat u niet op een doorleefde wijze kan uitleggen op welke wijze u uw beweerde homoseksuele geaardheid heeft ontdekt en beleefd in uw land van herkomst. Het CGVS beseft zoals gezegd dat het niet evident is om dergelijke ervaringen onder woorden te brengen of te beschrijven, maar uw verklaringen dat u het geleerd heeft op school – via uw leraar –, dat u het verder wou zetten in uw dorp en dat u geen gevoelens had voor vrouwen kunnen bezwaarlijk overtuigende of doorleefde antwoorden genoemd worden op de vele vragen gesteld over de beleving en ontdekking van uw beweerde seksuele geaardheid. De vaststelling dat u telkens – op de u gestelde vragen over het besef dat u zich aangetrokken zou hebben gevoeld tot mannen – louter antwoordt dat u geen gevoelens voor vrouwen (meer) had, doet de nodige wenkbrauwen fronsen. Op geen enkel moment kan u een overtuigende verklaring geven over de wijze waarop u tot het besef zou zijn gekomen dat u zich eerder aangetrokken voelde tot mannen. Meerdere malen de vraag herhaald om zodoende meer doorleefde verklaringen te bekomen, weet u niet meer te vertellen dan dat u zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen, maar wel tot mannen. Van iemand die verklaarde binnen de Ghanese context homoseksueel te zijn, kan men verwachten dat de gebeurtenissen die hebben geleid tot de bewustwording over zijn geaardheid een diepgaande indruk heeft nagelaten en dat hij hier consistent over kan vertellen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Door erop te wijzen dat hij zich hier uitdrukkelijk als homoseksueel identificeerde en voor te houden dat dit niet evident is voor iemand die afkomstig is *“uit een land waar er gevreesd dient te worden voor mensonterende handelingen indien men uitkomt als homoseksueel”*, toont verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aan. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd dat het hem niet kan worden verweten dat *“hij enige schroom heeft over zijn belevenissen met mannen”*. De Raad herhaalt dat het aantonen van een seksuele geaardheid niet evident en erg persoonlijk is, doch dat bij gebrek aan bewijs van de seksuele oriëntatie, deze oriëntatie moet blijken uit de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. Overigens dient verzoekers schroom te worden gerelativeerd, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn partner in het huis van zijn grootvader seks hadden op bed (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Door verder nog zijn summiere verklaringen over zijn eerste seksueel contact met zijn leraar te herhalen en hieruit af te leiden dat hij *“dus wel duidelijk (heeft) aan(gegeven) hoe hij tot zijn ontdekking/bewustwording van zijn geaardheid is gekomen”*, beperkt verzoeker zich tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch slaagt hij er niet in de voorgaande motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde kan worden gesteld in verband met verzoekers argumentatie dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij *“vrouwen uitsluit in termen van aantrekkingskracht”* en dat hij *“een groep heeft opgericht in de hoop met andere mannen in contact te komen”*. Geen enkele van deze verklaringen over verzoekers homoseksuele bewustwording reikt verder dan de stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit.

Verzoekers verklaringen over hoe hij zijn homoseksuele geaardheid zou hebben aanvaard weten de Raad evenmin te overtuigen. Wat dit betreft, kan worden verwezen naar de volgende pertinente overwegingen in de bestreden beslissing:

"Meermaals wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe u zich voelde bij het besef dat u homoseksueel was, en op welke manier u dit aanvaardde, maar telkens komt u niet verder dan te stellen u gevoelens begon te hebben voor mannen, en dat dit gewoon gebeurde (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd welke gevoelens dit bij u opriep – gezien de homofobe omgeving waarin u opgroeide – antwoordt u dat niemand het deed in het dorp, dat u niemand kende, dat u het daarom verstopte, en dat u daarom de jeugdgroep heeft opgericht (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd of u er met andere personen over kon praten, over uw ontluikende homoseksuele gevoelens, antwoordt u dat er op school nog wel enkele andere homoseksuele jongens waren, die je kon herkennen aan hun gedrag, aan hun manier van praten en aan hun kleding. U sprak hen vervolgens aan en zei dat homoseksualiteit goed was en dat u ervan hield (zie notities CGVS, p.11). Vervolgens gevraagd of u nooit gevoelens van twijfels heeft gehad tijdens dit ontdekkingsproces, antwoordt u van niet (zie notities CGVS, p.12). Nogmaals gevraagd of u nooit momenten van twijfel heeft gekend, of momenten kende waarop u worstelde met uw geaardheid, verklaart u dat u het enkel had op het moment dat u uit het huis was gegooid, net voor uw vertrek uit uw dorp (zie notities CGVS, p.12). Het is uitermate vreemd dat u laat uitschijnen dat u zonder enige problemen uw beweerde homoseksuele geaardheid zou hebben aanvaard binnen een samenleving waar er een enorm taboe en stigma heerst rond homoseksualiteit. Doorheen uw verklaringen geeft u op geen enkel moment blijk van enige twijfel, angst of terughoudendheid wanneer het over de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid gaat. Nochtans werden u tijdens het persoonlijk onderhoud met de medewerker van het CGVS meerdere vragen gesteld in deze zin waardoor ervan uitgegaan kan worden dat u ruimschoots de kans heeft gehad om doorleefd te vertellen over de bewustwording van uw beweerde geaardheid. Ook later tijdens het onderhoud wordt u gevraagd of u nooit enige momenten van twijfel heeft gekend, of hoe u omging met het feit dat u uw geaardheid moest verbergen, waarop u weer niet verder komt dan te stellen dat u geen twijfels had, dat u zich beschermd voelde door uw leraar op school, dat u geen andere optie had dan het te verbergen, en dat het was zoals het was (zie notities CGVS, p.17-18). Tot slot gevraagd of u zich niet anders voelde dan de andere jongeren in uw omgeving, antwoordt u dat u deed wat u deed, dat het niet makkelijk was, maar dat u gewoon met anderen omging en dat u gewoon voorzichtig moest zijn (zie notities CGVS, p.18)."

Door er louter op te wijzen dat zijn eerste en enige seksuele belevenis met een man was en dat hij niets anders kende dan homoseksuele verhoudingen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker gaf immers blijk zich ervan bewust te zijn dat homoseksuele mannen in zijn land het risico lopen om opgesloten of gedood te worden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), zodat het ook voor iemand die beweert enkel homoseksuele belevenissen gekend te hebben niet aannemelijk is dat hij binnen een samenleving waar er rond homoseksualiteit een enorm taboe en stigma heerst zonder enige problemen zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid zou hebben aanvaard.

Gelet op het voorgaande, besluit de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Het geheel van de door u afgelegde verklaringen wat betreft uw homoseksuele geaardheid, geven geen enkele blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen, evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan enige persoonlijke ervaringen. Gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst (zie administratief dossier) is dit gebrek bijzonder vreemd. Men kan verwachten dat een vrij complex bewustwordingsproces voorafgaat aan het moment dat u voor het eerst zou beseffen dat u zich aangetrokken voelt tot iemand van het mannelijke geslacht– zeker gezien de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese mee wordt geconfronteerd (zie administratief dossier). Naar dergelijk ontdekkingsproces verwees u echter op geen enkel moment tijdens het gehoor. Meer nog, u linkte uw ontdekkingsproces bijna uitsluitend als een fysieke ervaring. Door bovenstaande inconsistente en simplistische verklaringen met betrekking tot de verschillende momenten van uw bewustwordingsproces rond uw geaardheid, oversteeg u op geen enkel moment de oppervlakkige opsomming van losstaande gebeurtenissen met betrekking tot uw zelfverklaarde homoseksualiteit. Van iemand die zich bewust wordt van zijn geaardheid die alles behalve vanzelfsprekend is in het land waar hij zich in bevindt, kan men verwachten dat deze bewustwording en het bijhorende proces een diepe indruk heeft nagelaten en hier dus bijgevolg consistente en niet-oppervlakkige verklaringen over kan afleggen. Uit voorgaande, blijkt echter dat u dit niet kan. Uw inconsistente antwoorden, geven veeleer blijk van een gebrek aan inzicht in de realiteit waarmee een homoseksueel in de Ghanese samenleving geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij.(zie administratief dossier) Uw onvermogen blijk te geven van reflectie of twijfel bij de ontdekking van uw

homoseksuele geaardheid bij de manier waarop u met dit besef omging, en onrechtstreeks ook met het besef dat u tegelijk in een maatschappij leefde die manifest vijandig staat tegenover de gevoelens die u ervaren zou hebben, getuigen van een dermate onvermogen om uw, door u geopperde, innerlijke ervaringen te schetsen, kaderen en uit te leggen, dat er ernstig en volledig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid.”

Daarbij komt dat verzoeker ook niet weet te overtuigen wanneer het gaat over hoe hij zijn partner zou hebben ontmoet en over hoe hij in zijn dorp een jeugdgroep zou hebben opgericht nadat hij in Kumasi afgestudeerd was. Wat betreft de wijze waarop verzoeker in zijn dorp een jeugdgroep zou hebben opgericht, bevat de bestreden beslissing de volgende toelichting:

“U vertelt namelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in 2013 terugkeerde naar uw dorp na het beëindigen van uw studies, dat u een manier zocht om uw homoseksuele activiteiten verder te zetten en dat u daarom het initiatief nam om een jeugdgroep op te richten in uw dorp die allerlei activiteiten zou organiseren voor de lokale jeugd (zie notities CGVS, p.12). U verklaart dat u een groep oprichtte met als doel een partner te vinden met wie u homoseksuele handelingen kon stellen (zie notities CGVS, p.12). Vooreerst kan het vreemd genoemd worden dat u op deze wijze te werk zou gaan om een mogelijke mannelijke partner te vinden. Des te meer gezien uw verklaring dat de eerste leden van uw jeugdgroep vier buurjongens waren die niet homoseksueel waren (zie notities CGVS, p.12). U verklaart dat u samen met hen deze groep heeft opgericht, dat jullie samen naar het plaatselijke info centrum zijn gegaan, en dat jullie vandaar uit reclame maakten voor jullie activiteiten (zie notities CGVS, p.12). Eveneens kan de naam die u aan uw jeugdgroep zou hebben gegeven enigszins vreemd genoemd worden. De vertaling vanuit het Twi (‘Yiwo Dross’) zou betekenen ‘doe je broek uit’ (‘get off your pants’). De vaststelling dat u op een dergelijke openlijke manier te werk zou gaan in de hoop andere homoseksuele mannen te ontmoeten kan op zijn minst vreemd genoemd worden binnen de context waarin u opgroeide. De manier waarop u deze groep zou hebben opgericht, en de naam die u er zou hebben aan gegeven, wijzen niet meteen op een doordacht handelen in de omgeving waar u opgroeide en woonde. Gevraagd hoe u dan tewerk ging om andere homoseksuele mannen te leren kennen – aangezien in de groep zowel homoseksuele jongeren als heteroseksuele jongeren welkom waren – antwoordt u dat sommigen niet homoseksueel waren, maar het wel werden na verloop van tijd (zie notities CGVS, p.13). Meer uitleg gevraagd bij deze verklaring, antwoordt u dat sommigen zeiden dat ze nog geen contact hadden gehad met vrouwen en dat u vervolgens uitlegde wat homoseksualiteit was, en dat dit was wat jullie samen deden (zie notitie CGVS, p.13). Het zijn dergelijke simplistische verklaringen over de manier waarop u andere homoseksuelen zou leren kennen die nogmaals duidelijk maken dat u weinig tot geen enkele voeling heeft met de problematische leefwereld en omgeving waarin Ghanese homoseksuele mannen opgroeien. Uw bewering dat u gewoon andere personen zou benaderen, dat u zou vragen of al eerdere ervaringen met vrouwen hebben gehad, en, indien dit niet het geval was, hen zou uitleggen wat homoseksualiteit was, getuigt van een manifest gebrek aan kennis van de leefwereld waarin homoseksuele mannen opgroeien in Ghana.”

Door in het verzoekschrift te herhalen dat de jeugdgroep de manier was voor hem om in contact te komen met mannen die al dan niet homoseksueel zijn, nu hij zo kon “*achterhalen wie er al dan niet homoseksueel was en met wie hij eventueel toenadering zou zoeken bij voldoende indicaties*”, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven in een ander daglicht te plaatsen. Ook de Raad vindt het weinig aannemelijk dat verzoeker samen met vier buurjongens die niet homoseksueel waren een jeugdgroep opricht met als doel een partner te vinden om homoseksuele handelingen te stellen. Dat de benaming van deze jeugdgroep ludiek en niet strafbaar is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het vreemd is om een jeugdgroep, opgericht samen met vier buurjongens die niet homoseksueel waren, met als doel een partner te vinden om homoseksuele handelingen te stellen, in een land waar homoseksualiteit strafbaar is een dergelijke naam te geven. Verzoeker biedt overigens geen verklaring voor zijn simplistische verklaringen over de manier waarop hij in de jeugdgroep andere homoseksuelen zou hebben leren kennen. De voorgaande motieven blijven dan ook integraal overeind.

Wat betreft de wijze waarop verzoeker zijn partner zou hebben ontmoet, bevat de bestreden beslissing de volgende toelichting:

“Ook de manier waarop u uw beweerde partner H. (...) (met wie u vanaf 2013 een relatie zou hebben gehad) zou hebben leren kennen weet niet te overtuigen. U verklaart dat u hem heeft leren kennen binnen uw jeugdgroep en dat u vervolgens een relatie bent gestart met hem. Gevraagd hoe u wist dat hij eveneens homoseksueel was – gezien in uw jeugdgroep blijkbaar zowel homoseksuelen als heteroseksuelen waren – antwoordt u simpelweg dat het makkelijk was, dat hij het ook had gedaan in zijn school, dat u het tegen hem zei en dat jullie op die manier begonnen zijn (zie notities CGVS, p.15). Deze verklaring bevestigt des te meer dat u op geen enkele wijze lijkt beseffen in welke moeilijke

omstandigheden homoseksuele mannen opgroeien en leven. Uw simplistische, stereotiepe en vage antwoorden op de manier waarop u uw beweerde partner zou hebben ontmoet staan haaks op de complexe en problematische realiteit waarmee Ghanese homoseksuele mannen te maken krijgen."

Verzoeker slaagt er ook niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Hij betoogt dat het hem niet kan worden verweten dat hij en zijn partner *"elkaar op spontane wijze hebben aangevoeld en gevonden als zijnde homoseksueel"*, doch verliest hierbij uit het oog dat dit allerm minst plausibel is binnen een maatschappelijke context waar homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld en binnen een openbare jeugdgroep die werd opgericht door een meerderheid van jongeren die niet homoseksueel zijn. In de bestreden beslissing wordt overigens nergens voorgehouden dat *"(s)ontaniteit en simplistisch zijn (...)* dezelfde lading (zouden dekken)".

De voorgaande vaststellingen doen ook de Raad besluiten dat verzoekers verklaringen over zijn pogingen om andere homoseksuele mannen te leren kennen, over de oprichting van zijn jeugdgroep en over hoe hij zijn partner zou hebben leren kennen in Ghana niet overeenkomen met de complexe, gelaagde en problematische context waarbinnen homoseksuele mannen in Ghana leven. De vaststelling dat verzoeker geen blijk geeft van enige voeling met deze context ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Dat verzoeker geen voeling heeft met de problematische context waarbinnen homoseksuele mannen in Ghana leven, blijkt tevens uit de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen:

"Ten derde toont u evenmin aan dat u enige inschatting kan maken van het risico dat homoseksuelen in uw thuisland lopen. Zo komt u niet verder dan de loutere verklaring dat homoseksuele mannen in uw land van herkomst het risico lopen opgesloten te worden of gedood te worden (zie notities CGVS, p. 19-20). U bent niet op de hoogte van wetgeving gericht tegen homoseksuele mannen of tegen homoseksuele handelingen, noch van de mogelijke gevangenisstraf die homoseksuele mannen riskeren in uw land van herkomst. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat er gevangenisstraffen tot 3 jaar uitgesproken kunnen worden voor homoseksuele activiteiten (informatie beschikbaar in het administratieve dossier). Verder blijkt ook uit de beschikbare informatie dat seksuele relaties tussen vrouwen wel legaal zijn in Ghana – hoewel u het tegendeel beweert (zie notities CGVS, p.20). Verder kent u geen enkele organisatie in Ghana die opkomt voor rechten van homoseksuele mannen (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd of er personen of plaatsen zijn waar men kan gaan als men als homoseksueel problemen ondervindt, antwoordt u dat u er geen kent. Volgens de beschikbare informatie zijn er verschillende organisatie betrokken bij de rechten voor homoseksuelen in Ghana zoals Coalition Against Homophobia in Ghana (CAHG) en Gay and Lesbian Association of Ghana (GALAG) (zie administratief dossier). Verder kent u geen gevallen of incidenten in Ghana waarbij homoseksuele mannen opgepakt werden door de autoriteiten, of problemen zouden hebben gekend met de (lokale) gemeenschap (zie notities CGVS, p.21). Tot slot kent u geen plaatsen waar homoseksuele mannen elkaar kunnen ontmoeten in Ghana zoals cafés, bars of andere plaatsen (zie notities CGVS, p.21). Door deze onwetendheden maakte u niet aannemelijk werkelijk als homoseksueel in Ghana te hebben geleefd. Van iemand die verklaarde vervolging te vrezen omwille van zijn geaardheid, mag men redelijkerwijze verwachten dat hij op zijn minst op de hoogte is van de juridische en maatschappelijke positie van homoseksuelen in zijn land gezien de impact op het leven van zijn zogenaamde lotgenoten, alsook op zijn eigen leven tijdens zijn verblijf in zijn herkomstland en zijn leven bij terugkeer. Aangezien u voorhield omwille van uw geaardheid naar Europa te zijn gevlucht, zou men verwachten dat hier logischerwijze tevens een bijzondere interesse voor de situatie van homoseksuelen uit zou volgen."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift duidelijk te hebben aangegeven dat hij goed op de hoogte is van de risico's die hij als homoseksuele man in Ghana loopt, nu hij duidelijk stelde dat *"homoseksuelen in Ghana dreigen te worden opgesloten of gedood"*, doch het hoeft geen betoog dat hij hiermee de overweging in de bestreden beslissing dat hij niet verder komt dan de loutere verklaring dat homoseksuele mannen in zijn land van herkomst het risico lopen opgesloten te worden of gedood te worden niet weerlegt. Waar verzoeker nog poneert dat van hem niet kan worden verwacht dat hij weet wat de precieze gevangenisstraf is, dat hij als man weet dat relaties tussen vrouwen wel legaal zouden zijn in Ghana en dat hij als dorpeling weet *"wat de gayorganisaties zijn of welke bars hij zou moeten gaan bezoeken"*, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis, zonder evenwel de voorgaande vaststellingen *in concreto* te weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert, wordt hem door de commissaris-generaal niet verweten dat hij een gebrekkige kennis zou hebben van dit alles. Wel is het zo dat iemand die beweert vervolgd te worden of vervolging te vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid en die deze geaardheid of vervolgingsfeiten niet aantoot aan de hand van concrete stukken, zijn vluchtrelaas op zulke wijze dient toe te lichten dat de

asielinstanties enigszins zicht hebben op zijn persoon en op de omstandigheden die hem ertoe brachten zijn land van herkomst te ontvluchten, onder meer door aan te tonen dat hij bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst. Uit de vaststelling dat verzoeker hier niet in slaagt – in samenhang met alle voorgaande vaststellingen – leidt de Raad af dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker de voorgaande vaststellingen nog tracht te verklaren door te stellen dat hij “*verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is*”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker hiervan gewag gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en verzoeker brengt evenmin attesten mee die zijn verwardheid of trauma’s zouden kunnen staven.

Gelet op al het voorgaande, hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers homoseksuele geaardheid, zodat verzoeker niet dienstig verwijst naar informatie over “*het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van homoseksuelen in Ghana*”. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, wordt evenmin geloof gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten die daaruit zouden zijn voortgevloeid en aan verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Ghana als homoseksuele man.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Ghana zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN